

Det er ganske vist!

»Det er en frygtelig Historie!« sagde en Høne, og det omme i den Kant af Byen, hvor Historien ikke var passeret. »Det er en frygtelig Historie i Hønsehuset! jeg tør ikke sove alene inat! det er godt at vi ere Mange sammen paa Hjalet!« – Og saa fortalte hun, saa at Fjedrene reiste sig paa de andre Høns og Hanen lod Kammen falde. Det er ganske vist!

Men vi ville begynde med Begyndelsen, og den var i den anden Kant af Byen i et Hønsehuus. Solen gik ned og Hønsene fløi op; een af dem, hun var hvidfjedret og lavbenet, lagde sine reglementerede Æg og var, som Høne, respectabel i alle Maader; idet hun kom til Hjals, pillede hun sig med Næbet, og saa faldt der en lille Fjeder af hende.

»Der gik den!« sagde hun, »jo mere jeg piller mig, desdeiligere bliver jeg nok!« Og det var nu sagt i Munterhed, for hun var det muntre Sind mellem de Høns, iøvrigt, som sagt, meget respectabel; og saa sov hun.

Mørkt var det rundt, Høne sad ved Høne og den, som sad hende nærmest, sov ikke; hun hørte og hun ikke hørte, som man jo skal i denne Verden, for at leve i sin gode Rolighed; men sin anden Naboerske maatte hun dog sige det: »hørte Du hvad her blev sagt? Jeg nævner Ingen, men der er en Høne, som vil plukke sig, for at see godt ud! var jeg Hane, jeg vilde foragte hende!«

Og lige ovenover Hønsene sad Uglen med Ugle-Mand og Ugle-Børn; de have skarpe Ører i den Familie, de hørte hvert Ord, som Nabohønen sagde, og de rullede med Øinene og Ugle-Moer viftede sig med Vingerne: »Hør bare ikke efter! men I hørte sagtens hvad der blev sagt? Jeg hørte det med mine egne Ører, og man skal høre meget før de falde af! Der er een af Hønsene, som i den Grad har glemt, hvad der skikker sig en Høne, at hun sidder og piller alle Fjedrene af sig og lader Hanen see paa det!«

»*Prenez garde aux enfants!*« sagde Ugle-Fader, »det er ikke Noget for Børnene!«

»Jeg vil dog fortælle Gjenbo-Ugle det! det er saadan en agtværdig Ugle i Omgang!« og saa fløi Mutter.

»Hu-hu! uhuh!« tudede de begge to og det lige ned i Gjenboens Dueslag til Duerne. »Har I hørt det! har I hørt det! uhuh! der er en Høne, som har plukket alle Fjedrene af sig for Hanens Skyld! hun fryser ihjel, om hun ikke er det, uhuh!«

»Hvor? Hvor?« kurrede Duerne!

»I Gjenboens Gaard! jeg har saa godt som selv seet det! det er næsten en upassende Historie at fortælle! men det er ganske vist!«

»Troer, troer hvert evige Ord!« sagde Duerne, og kurrede ned til deres Hønsegaard: »der er en Høne, ja der er somme der sige, at der er to, som have plukket alle Fjedrene af sig, for ikke at see ud som de andre og saaledes vække Hanens Opmærksomhed. Det er et voveligt Spil, man kan forkjøle sig og døe af Feber, og de ere døde begge to!«

»Vaagn op! vaagn op!« galede Hanen og fløi op paa Plankeværket, Søvnens sad ham endnu i Øinene, men han galede alligevel: »Der er tre Høns døde af ulykkelig Kjærlighed til en Hane! de havde plukket alle Fjedrene af sig! det er en fæl Historie, jeg vil ikke beholde den, lad gaae videre!«

»Lad gaae videre!« peeb Flagermusene, og Hønsene klukkede og Hanerne galede: »lad gaae videre! lad gaae videre!« og saa foer Historien fra Hønseluus til Hønseluus og tilsidst tilbage til Stedet, hvorfra den egentlig var gaaet ud.

»Der er fem Høns,« hed det, »som alle have plukket Fjedrene af sig, for at vise, hvem af dem der var blevet magrest af Kjærestesorg til Hanen, og saa hakkede de hinanden tilblods og faldt døde ned, til Skam og Skjændsel for deres Familie og til stort Tab for Eieren!«

Og Hønen, som havde mistet den løse lille Fjeder, kjendte naturligviis ikke sin egen Historie igjen, og da hun var en respectabel Høne, saa sagde hun: »Jeg foragter de Høns! men der er flere af den Slags! Sligt skal man ikke fortie, og jeg vil gjøre mit til, at den Historie kan komme i Avisen, saa gaaer den Landet over; det har de Høns fortjent og Familien med!«

Og det kom i Avisen og det blev trykt og det er ganske vist: *en lille Fjeder kan nok blive til fem Høns!*